

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 717/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EKOTREND MYJAVA, spol. s r. o., Rudník 16, a obchodnej spoločnosti BIOMILA spol. s r. o., Rudník 428, zastúpených advokátom JUDr. Ľubošom Vavrovičom, Miletičova 21, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 16 CbPv 11/2014 a v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41 Cob 573/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EKOTREND MYJAVA, spol. s r. o., a obchodnej spoločnosti BIOMILA spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EKOTREND MYJAVA, spol. s r. o., Rudník 16, a obchodnej spoločnosti BIOMILA spol. s r. o., Rudník 428 (ďalej len „sťažovateľky“, v citáciách aj „sťažovatelia“ alebo „odporcovia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 CbPv 11/2014 a v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 41 Cob 573/2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľky sú žalovanými v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 CbPv 11/2014, v ktorom sa

██████████ (ďalej len „žalobca“, v citáciách aj „navrhovateľ“), návrhom na nariadenie predbežného opatrenia (ďalej len „návrh“) domáha uloženia povinnosti Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, Švernova 43, Banská Bystrica (ďalej len „úrad priemyselného vlastníctva“), aby do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej nekonal vo veci prevodu v petite návrhu na nariadenie predbežného opatrenia označených ochranných znáмок.

Okresný súd o návrhu žalobcu rozhodol uznesením č. k. 16 CbPv 11/2014-72 zo 6. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým uložil úradu priemyselného vlastníctva, aby do právoplatnosti rozhodnutia v konaní o určenie platnosti zmlúv o prevode ochranných znáмок v znení ich neskorších dodatkov nekonal vo veci prevodu ochranných znáмок označených vo výroku uznesenia okresného súdu, a žalobcovi uložil povinnosť do 30 dní od doručenia predbežného opatrenia podať žalobu, ktorou sa bude domáhať určenia neplatnosti zmlúv o prevode ochranných znáмок v znení ich neskorších dodatkov.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podali sťažovateľky odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 41 Cob 573/2014 z 3. decembra 2014 tak, že označené uznesenie okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Proti postupu okresného súdu a postupu krajského súdu v označených konaniach podali sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii priebehu konania pred týmito súdmi a v súvislosti s namietaným porušením označeného základného

práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uvádzajú, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia predmetu konania došlo k postúpeniu veci okresnému súdu ako miestne nepríslušnému súdu, ktorý o návrhu rozhodol v prvom stupni, a krajský súd sa s „*námietkou v odvolaní voči nepríslušnosti tohto súdu... žiadnym spôsobom nevysporiadal a neodôvodnil ani svoju príslušnosť*“.

Sťažovateľky tiež namietajú, že „*[o]dvolací súd síce zrušil napadnuté uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, ale vrátil vec Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie, napriek tomu, že tento súd nie je miestne príslušným súdom odporcov a odporcovia porušenie ústavného práva namietali*“.

Sťažovateľky ďalej namietajú, že „*[p]odľa ustanovenia § 221 ods. 3 O. s. p. mal odvolací súd rozhodnutím zastaviť konanie keď zrušil uznesenie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesením č. k. 41 Cob 873/2014 o vrátení veci miestne nepríslušnému prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, porušil aj druhostupňový súd ústavné právo sťažovateľov*“.

Na základe už uvedeného sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 CbPv 11/2014 a v konaní Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 41 Cob 573/2014 porušené bolo.

Ústavný súd SR zakazuje Okresnému súdu Banská Bystrica pokračovať v konaní č. k. 16 CbPv 11/2014.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je porušovateľ povinný uhradiť advokátovi JUDr. Ľubošovi Vavrovičovi, AK Miletičova 21, 821 09 Bratislava...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CbPv 11/2014

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľky majú k dispozícii na ochranu označeného základného práva proti postupu okresného súdu riadny opravný prostriedok. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľiek je v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v označenom konaní, a preto sťažnosť z tohto

dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 573/2014

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľiek o porušení nimi označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu tým, že po zrušení uznesenia okresného súdu mu vec vrátil na ďalšie konanie, pričom okresný súd podľa ich tvrdenia nie je miestne príslušným súdom na prerokovanie a rozhodnutie označenej veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný postup krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľky proti nemu uplatňujú.

Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia svojho uznesenia uviedol:

«Podľa ust. § 221 ods. 3 O. s. p. môže odvolací súd zrušiť rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia len ak zastavuje konanie, v danom prípade však musel odvolací súd prihliadnuť v zmysle ust. § 212 ods. 3 O. s. p. na vady konania, na ktoré odvolací súd prihliada len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Okresný súd rozhodol o nariadení predbežného opatrenia v čase, keď bol, na navrhovateľa vyhlásený konkurz, z predmetného uznesenia okresného súdu nie je zrejmé, že by v konaní po vyhlásení konkurzu pokračoval so správcom konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Polianka „v konkurze“. Zo spisu nevyplýva, že by správca konkurznej podstaty dal návrh na pokračovanie v konaní, preto musel odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť, nakoľko takéto rozhodnutie počas konkurzu na majetok navrhovateľa pokiaľ v ňom nekonal okresný súd so správcom konkurznej podstaty nemalo byť vydané. Zároveň súd vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, v ktorom rozhodne o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia v prípade, ak správca konkurznej podstaty úpadcu podá návrh na pokračovanie v konaní.»

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti danej veci, najmä skutočnosť, že krajský súd svojím uznesením zrušil uznesenie okresného súdu, ktoré svojimi účinkami zasahovalo autonómnu sféru sťažovateľiek, považuje ústavný súd za rozhodujúce, že v dôsledku jeho zrušenia neexistuje v súčasnosti na strane sťažovateľiek taký zásah, ktorého intenzita by mala ústavnoprávny rozmer, pričom aj prípadný nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorým vec sťažovateľiek vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, nepredstavuje v okolnostiach danej veci takú vadu v postupe krajského súdu, ktorá by mala byť korigovaná ústavným súdom. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že v dôsledku vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie majú sťažovateľky primárne v systéme všeobecného súdnictva účinné procesné nástroje, ktorými nimi namietanú vadu konania môžu v súlade s relevantnou právnou úpravou napraviť.

Skutočnosť, že sťažovateľky sa s napadnutým postupom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto postupu a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľiek nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky

na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016